

за въстание и се отправилъ къмъ Дръновския мѣнастирь ведно съ дружината си.

Расказватъ, че Бачо Киро самичѣкъ станѣлъ причина да го обѣсѣжтъ. Когато му съобщили, че го осѣждатъ да лежи 15 години затворъ, той се отстѣпилъ на страна и наченѣлъ да имъ декламира по турски тѣзи стихове, въ които явно исповѣдалъ, че той е въстанникъ:

„Бенъ биръ Бачо Киро имъ,
Тюрктенъ коркмасъ комита имъ;
Шишане и омузума урдумъ —
Асланданъ байрякъ калдѣрдѣмъ
Ватанѣмъ ичинъ хайдутъ олдумъ,
Дрънова Манастирѣнда конакъ булдумъ!“..

Тѣзи стихове на български значѣтъ: „Бачо Киро е човѣкъ комита, отъ турци се не бои. Шишането (пушката) турилъ на рамо, байрякъ (знаме) съ левъ повдигнѣлъ, за отечество станѣлъ хайдутинъ, въ Дръновския мѣнастирь намѣрилъ прибѣжище.“ И заради тѣзи му думи го обѣсили въ Търново.

Името на Бачо Киро ще се споменува до вѣки, както и имената на Раковски, Левски, Л. Каравеловъ, Ботйовъ и други.

Странствуване на едно писмо.

Едно просто писмо било испратено на едного човѣка въ единъ градъ прѣзъ Януарий 1878 год., а било връчено, по адреса. тѣкмо слѣдъ осемъ години и три мѣсеца. Писмото било адресирано на адресъ: До фотографа М.